

แม่แสงตะวันยามเย็นจะอ่อนแรงด้วยใกล้ลาลับขอบฟ้า หากแต่วิสุทธิ
 ชายหนุ่มในชุดนักโทษสีน้ำตาลเข้มก็ยังมีเหงื่อไหลท่วมใบหน้า หากใช้ว่า
 จะเกิดจากอากาศที่ร้อนอบอ้าวหรือเพราะเหนื่อยล้าจากเซ็ตรวนที่ถ่วง
 สองข้อเท้า หากแต่เป็นเพราะวิสุทธิรู้ถึงจุดหมายที่อยู่ปลายทางเดิน
 นี้ต่างหาก

‘แดนประหาร’ นี่คือนสถานที่สุดท้ายในเรือนจำที่ไม่ว่านักโทษคนใด
 ก็ไม่ยอมเฉียดกรายใกล้ หากแต่วิสุทธิไม่มีทางเลือกแห่งการกระทำ
 ของตัวเองได้ และแม่จะรู้ว่าสักวัน...วันนี้จะต้องมาถึง แต่เอาเข้าจริง
 ชายหนุ่มก็ยังเข่าอ่อนจนแทบทรุด

“ไหวไหม?” พัดตีที่เป็นหัวหน้าพี่เลี้ยงในการประหารถาม น้ำเสียง
 เต็มไปด้วยความห่วงใย

“ไหวครับเฮีย” วิสุทธิตอบแล้วกล่าวขอบคุณ ก็มีแต่เฮียพัดตี

รวมนักเขียน

คนนี้แหละที่คงมีเมตตาต่อเขา ต่างจากฟัตตีคนอื่นที่มองชายหนุ่มด้วยสายตารังเกียจ แม้จะไม่แสดงออกด้วยการกระทำ แต่วิสุทธิ์ก็รู้ว่าหลายคนสนใจเมื่อรู้ว่าตัวเขาต้องโดนโทษประหาร และเมื่อมองกลับไปทางด้านหลัง นักโทษหนุ่มก็เห็นว่านอกจากกลุ่มฟัตตีและเจ้าหน้าที่แล้ว ด้านหลังห่างออกไปยังมีกลุ่มคนอื่นอีกจำนวนหนึ่งที่กำลังเดินตามหลังมา วิสุทธิ์คิดว่าพวกเขาเหล่านั้นคือ ‘สักซีพยาน’ ที่มาชมการประหารชีวิต

หลังจากพอจะลุกเดินไหว วิสุทธิ์ก็ถูกนำตัวมายังห้องสี่เหลี่ยม ถึงแม้ป้ายด้านหน้าจะเขียนว่า ‘สถานที่หมดทุกข์’ หากแต่เขารู้ดีว่าที่แห่งนี้มีไว้ทำไม มันคือห้องประหารนั่นเอง เพียงแต่เขาจะถูกนำตัวเข้าไปยังห้องสำหรับรับประทานอาหาร ‘มือสุดท้าย’ เสียก่อน และช่วงเวลากินข้าวนี้เองที่ฟัตตีจะเปิดโอกาสให้นักโทษสามารถพูดคุยเพื่อผ่อนคลายความตึงเครียด...และจะเป็นเวลาที่วิสุทธิ์ตั้งใจที่จะเล่าเรื่องทั้งหมด แม้ไม่มั่นใจ หากแต่ชายหนุ่มคิดว่า การ ‘เล่าเรื่อง’ หรือจะเรียกว่าเป็นการ ‘สารภาพ’ ก็ได้ อาจเป็นเพียงหนทางเดียวที่จะทำให้เขาสามารถหลุดพ้นจากบ่วงกรรมที่ติดตามจ้องล้างจ้องผลาญมาโดยตลอด

“เอี้ยครับ ระหว่างที่กินข้าว ผมขออนุญาตเล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟังได้ไหมครับ” วิสุทธิ์ขออนุญาตฟัตตีพี่เลี้ยง ที่แรกฟัตตีคนอื่นๆ ทำท่าจะไม่ยอม หากแต่โชคที่ฟัตตีพี่เลี้ยงอนุญาต โดยได้กำชับว่าอย่าใช้เวลาเนิ่นนานเกินไป ชายหนุ่มขอบคุณและยืนยันว่าจะใช้เวลาไม่มาก

“ทุกท่านเชื่อเรื่องคำสาปและการระลึกชาติไหมครับ...ผมเชื่อ” เป็นประโยคแรกที่ทำให้ทุกคนในที่นั้นถึงกับมองหน้ากัน “เรื่องราวทั้งหมดได้เกิดขึ้นมานานแล้ว สมัยอดีตชาติ ผมเคยเกิดเป็นมหาโจรผู้มีใจโหดชั่ว...”

วิสุทธิ์เริ่มเล่าเรื่องราว แม้รู้ว่าผู้ฟังอาจไม่เชื่อมันก็ตาม